

"El futbol també explica els canvis socials en el temps"

El cap de redacció de 'L'Avenç', Xavier Casals, explica per a EL TEMPS, els continguts del dossier publicats al número de febrer. Diversos articles especialitzats analitzen els trets principals de la cultura dels estadis.

ARXIU / C. PUÉRTOLAS

Per què un número dedicat a la cultura dels estadis?

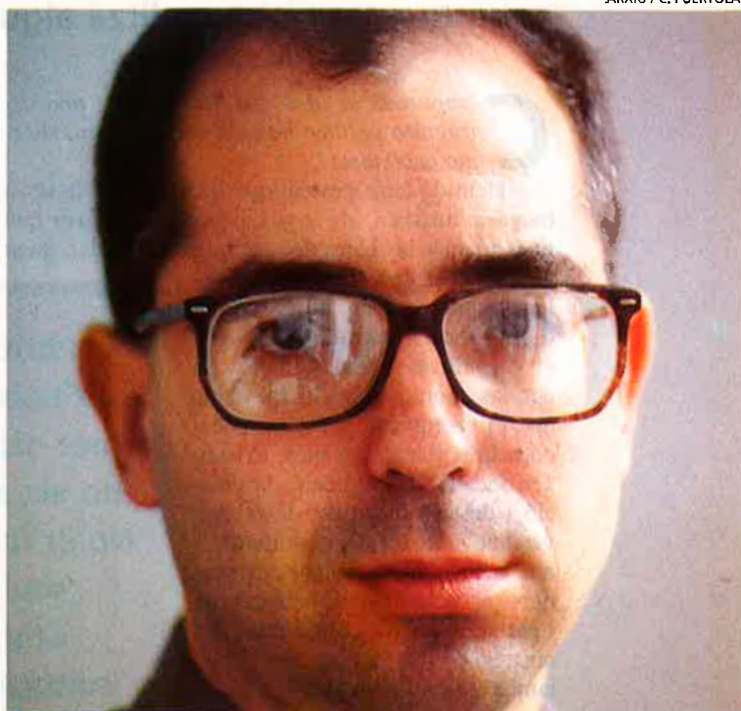
—A la resta d'Europa existeix una sòlida tradició en la recerca sobre el món dels esports i en concret del futbol. Es una recerca que no tracta la qüestió només des d'un punt de vista empíric sinó que és una visió més ampla. L'equip de *L'Avenç* es va plantejar llavors fer la seva aportació, tot tenint en compte que ni a Catalunya ni a la resta de l'estat espanyol, hi ha hagut un treball en aquest sentit. Pensa que és molt indicatiu que ni tan sols existeixi un lèxic català que sigui capaç de traduir paraules com *hooligan*, *tifosi*, etc...

—Quins són els continguts principals d'aquest dossier?

—D'una banda, els autors John Williams, Kris Van Limbergen i Manuel Comeron en els seus articles analitzen des d'una perspectiva socioantropològica el fenomen de la violència als estadis anglesos i belgues. Al dossier també es tracta de l'origen del futbol als països de l'àrea mediterrània i com mitjançant aquest esport es manifesta l'oposició centralisme-autonomisme i es divulga una modernització. Modernització, cal dir, en el sentit de cultura industrial. Són articles que trenquen els estereotips d'una visió del futbol com a subcultura popular per oferir una altra en què l'esport permet esbrinar els canvis socials. D'altra banda, Felipe Rodríguez i Teresa Adan analitzen els casos Sevilla-Betis i Real Madrid-Atlético de Madrid. L'article de Gabriel Colomé ressegueix com es codifiquen les identitats de cada equip, un catalanista i l'altre espanyolista.

—Vostè mateix tracta en un article inclòs en el dossier les funcions polítiques dels seguidors radicals del Barça i de l'Espanyol i també analitza què representen a la Catalunya dels anys vuitanta...

—Sí. Dono una petita hipòtesi del que representen els aficionats radicals al FC Barcelona i al RCD Espanyol respectivament. Cal dir que el desenvolupament d'aquests grups de radicals coincideix amb el naixement dels ultranacionalismes a la dècada dels anys 20 i amb el naixement del futbol com a esport de masses. La reflexió que faig és que si bé es diu que el Barça és més que un club, també és cert que són alguna cosa més que aficionats els seus seguidors radicals. També ells representen un

rerefons polític. Tot plegat parlem d'un fenomen que té una tradició político-esportiva que va canviant amb el decurs del temps i que reflecteix també els canvis de la societat.

—La violència al futbol és un dels temes centrals del dossier. Es un problema comú de tots els estadis europeus?

—Hom tendeix a identificar mecànicament futbol amb violència, però no sempre és així. Hi ha el cas de Dinamarca, on existeix la figura del *rooligan*, és a dir de l'aficionat tranquil. En aquest país, i gràcies a tota mena d'institucions i mitjans de comunicació, s'ha creat un clima de rebuig de la violència.

—Creu que aquest ambient seria possible als estadis de casa nostra?

—Caldrien primer uns estudis lliures de tòpics que explicaren les dinàmiques d'aquests àmbits. Enquestes, treballs de camp..., per més comissions antiviolència que hi hagi, poc es farà en aquest sentit sense aquesta feina prèvia o complementària.

Xavier Casals.
Doctor en història contemporània i cap de redacció de la revista especialitzada, 'L'Avenç'.

Francesc Viadel